Arnold J. Toynbee

Autor:
Data de publicació: 28-11-2023

Arnold J. Toynbee

Nascut

Arnold Joseph Toynbee

14 d'abril de 1889

Londres, Anglaterra

Va morir
22 d'octubre de 1975 (86 anys)

York, Anglaterra

Cònjuges

Rosalind Murray

?

?

(m. 1913; div. 1946)

Verònica M. Boulter

?

(m. 1946)

Nens

Antoni Toynbee Philip Toynbee
Lawrence
Toynbee

Familiars
Arnold Toynbee (oncle) Jocelyn Toynbee (germana)

Formació acadèmica

Educació
Balliol College, Oxford

Influències

Carl Jung[1
]
Ibn Khaldun[2
]
Anton Hilckman [de
]
Oswald Spengler[3]

Treballs acadèmics

Disciplina
Història

Institucions

Universitat d'Oxford
King's College de Londres
Escola d'Economia de Londres
Reial Institut d'Afers Internacionals

Interessos principals
Història universal

Obres notables
Un estudi de la història

Influenciat

Christopher Dawson
Carroll Quigley[4
]
David Wilkinson[5]

Arnold Joseph Toynbee CH FBA (14 d'abril de 1889 – 22 d'octubre de 1975) va ser un historiador anglès, filòsof de la història, autor de nombrosos llibres i professor d'investigació d'història internacional a la London School of Economics i al King's College de Londres. De 1918 a 1950, Toynbee va ser considerat un dels principals especialistes en assumptes internacionals; [6] de 1924 a 1954 va ser el director d'estudis de Chatham House, posició en la qual també va produir 34 volums del Survey of International Affairs, una "bíblia" per a especialistes internacionals a Gran Bretanya. [7][8]

És més conegut pels seus 12 volums A Study of History (1934-1961). Amb la seva prodigiosa producció de ponències, articles, discursos i presentacions, i nombrosos llibres traduïts a molts idiomes, Toynbee va ser un erudit àmpliament llegit i discutit en les dècades de 1940 i 1950.

Contingut

Biografia

Primers anys i educació

Toynbee va néixer el 14 d'abril de 1889 a Londres, Anglaterra, fill de Harry Valpy Toynbee (1861-1941), secretari de la Charity Organization Society, i la seva esposa Sarah Edith Marshall (1859-1939). La seva mare va cursar l'equivalent a una llicenciatura en història anglesa a la Universitat de Cambridge, quan l'educació superior per a dones era inusual i abans que es permetés a les dones graduar-se a la universitat,[9] i la seva germana Jocelyn Toynbee era arqueòloga i historiadora de l'art. Arnold Toynbee era net de Joseph Toynbee; nebot de l'economista del segle XIX Arnold Toynbee (1852-1883); i descendent de destacats intel·lectuals britànics durant diverses generacions.

Després d'haver guanyat una beca, va ser educat al Winchester College, un internat independent per a nois a Winchester, Hampshire. De 1907 a 1911, després d'haver guanyat una beca per a la Universitat d'Oxford, va llegir literae humaniores (és a dir, clàssics) al Balliol College d'Oxford. [10] Al principi de la seva carrera, el seu pare va patir un col·lapse nerviós i va ser institucionalitzat, causant dificultats financeres a la família. [9] Independentment, Toynbee va aconseguir honors de primera classe en mods i en grans, es va graduar amb una llicenciatura en arts (BA). [9] De 1911 a 1912, va recórrer Itàlia i Grècia per estudiar el paisatge clàssic i restes que "només havia conegut a través de llibres". [9] També va estudiar breument a la British School d'Atenes, una experiència que va influir en la gènesi de la seva filosofia sobre el declivi de les civilitzacions. [cal citació]

Carrera

El 1912, després d'haver tornat dels seus viatges, Toynbee va ser elegit membre de la seva alma mater Balliol College d'Oxford i nomenat tutor en història antiga. [9][11] Inusualment per a un erudit clàssic britànic de principis del segle 20, els seus interessos van creuar la civilització grega i romana, i van des de Grècia de l'edat del bronze fins a l'Imperi Bizantí. [9] També va combinar la tradició literària clàssica amb la disciplina emergent de l'arqueologia clàssica. [9]

La Primera Guerra Mundial comença el 1914. Toynbee havia patit un mal cas de disenteria al seu retorn de Grècia i per això va ser jutjat no apte per al servei militar, mentre que molts dels seus amics i contemporanis acadèmics es van oferir voluntaris per lluitar. [9] El 1915, va començar a treballar per al departament d'intel·ligència del Foreign Office britànic. Va treballar sota les ordres del vescomte Bryce per investigar les atrocitats otomanes contra els armenis, i va escriure una sèrie de fullets de propaganda pro-aliats. [9] Va servir com a delegat a la Conferència de Pau de París el 1919, on va tenir un paper menor en la configuració del Tractat de Sèvres. [9]

Després del final de la Primera Guerra Mundial, va tornar al món acadèmic a la Universitat de Londres, especialitzant-se en l'Imperi Bizantí i els estudis grecs moderns: Toynbee va ser nomenat professor Koraes d'Història Grega Moderna i Bizantina, Llengua i Literatura al King's College de Londres el 1919. [11] Finalment, renunciaria a la càtedra el 1924, després d'una controvertida disputa acadèmica amb el professor del Col·legi. [12][13] El 1921 i 1922 va ser corresponsal del Manchester Guardian durant la Guerra grecoturca, una experiència que va donar lloc a la publicació de The Western Question a Grècia i Turquia. [14] El 1925 es va convertir en professor d'investigació d'Història Internacional a la London School of Economics i director d'estudis al Royal Institute of International Affairs de Londres. [11]

Va ser elegit membre de l'Acadèmia Britànica (FBA), l'acadèmia nacional del Regne Unit per a les humanitats i les ciències socials, el 1937. [11] Va ser elegit membre internacional de l'American Philosophical Society el 1941 i membre honorari internacional de l'Acadèmia Americana de les Arts i les Ciències el 1949. [15]

Vida personal

El seu primer matrimoni va ser amb Rosalind Murray (1890-1967), filla de Gilbert Murray, el 1913; van tenir tres fills, dels quals Philip Toynbee va ser el segon. Es van divorciar el 1946; Toynbee es va casar amb la seva assistent de recerca, Veronica M. Boulter (1893-1980), el mateix any. [7] Va morir el 22 d'octubre de 1975, als 86 anys.

Punts de vista sobre l'acord de pau posterior a la Primera Guerra Mundial i la situació geopolítica

Toynbee va donar suport a la celebració d'un plebiscit a Masúria després del final de la Primera Guerra Mundial, com de fet va passar el 1920. Alemanya va guanyar decisivament aquest plebiscit.Malgrat la majoria polonesa en algunes parts, Toynbee es va oposar a separar Prússia Oriental d'Alemanya en un acord de pau posterior a la Primera Guerra Mundial. La recomanació de Toynbee no es va seguir aquí a causa de la creació del corredor polonès.

En el seu llibre de 1915 Nationality & the War, Toynbee va argumentar a favor de crear un acord de pau després de la Primera Guerra Mundial basat en el principi de nacionalitat. [16] En el capítol IV del seu llibre de 1916 The New Europe: Essays in Reconstruction, Toynbee va criticar el concepte de fronteres naturals. [17] Específicament, Toynbee va criticar aquest concepte com una justificació per llançar guerres addicionals perquè els països puguin assolir les seves fronteres naturals. [17] Toynbee també va assenyalar com una vegada que un país assolís un conjunt de

fronteres naturals, posteriorment podria aspirar a assolir un altre conjunt addicional de fronteres naturals; per exemple, l'Imperi Alemany va establir la seva frontera natural occidental als Vosges el 1871, però durant la Primera Guerra Mundial, alguns alemanys van començar a defensar fronteres naturals encara més occidentals, específicament les que s'estenien fins a Calais i el canal de la Mànega, justificant convenientment la retenció permanent alemanya d'aquells territoris belgues i francesos que Alemanya acabava de conquerir durant la Primera Guerra Mundial.[17] Com a alternativa a la idea de fronteres naturals, Toynbee proposa fer que el lliure comerç, l'associació i la cooperació entre diversos països amb economies interconnectades siguin considerablement més fàcils, de manera que hi hauria menys necessitat que els països s'expandissin encara més, ja sigui a les seves fronteres naturals o d'una altra manera. [17] A més, Toynbee defensava fer que les fronteres nacionals es basessin més en el principi de l'autodeterminació nacional, com ara, en funció del país en què la gent d'una àrea o territori particular realment volia viure. [17] (Aquest principi, de fet, va ser de fet de vegades (encara que inconsistentment) seguit en l'acord de pau posterior a la Primera Guerra Mundial amb els diversos plebiscits que es van dur a terme en els vint anys posteriors al final de la Primera Guerra Mundial —específicament a Schleswig, Alta Silèsia, Masúria, Sopron, Caríntia i el Sarre—per tal de determinar la futura sobirania i destí d'aquests territoris.[18][19])

A Nationality & the War, Toynbee va oferir diverses propostes i prediccions elaborades per al futur de diversos països, tant europeus com no europeus. Pel que fa a la disputa Alsàcia-Lorena entre França i Alemanya, per exemple, Toynbee va proposar una sèrie de plebiscits per determinar el seu destí futur, amb Alsàcia votant com una sola unitat en aquest plebiscit a causa de la seva naturalesa interconnectada. [20] Toynbee també va proposar un plebiscit a Schleswig-Holstein per determinar el seu destí futur, amb ell argumentant que la línia lingüística podria fer la millor nova frontera germano-danesa allà (de fet, finalment es va celebrar un plebiscit a Schleswig el 1920). [21] Pel que fa a Polònia, Toynbee va advocar per la creació d'una Polònia autònoma sota domini rus (específicament una Polònia en una relació federal amb Rússia i que tingui un grau d'autonomia i autonomia que sigui almenys comparable al dels polonesos austríacs)[22] això hauria posat els polonesos russos, alemanys i austríacs sota una sola sobirania i govern. Toynbee va argumentar que la unitat polonesa seria impossible en cas d'una victòria austro-alemanya a la Primera Guerra Mundial, ja que una Alemanya victoriosa no estaria disposada a transferir els seus propis territoris polonesos (que considera estratègicament importants i encara espera germanitzar) a una Polònia autònoma o recentment independent. [23] Toynbee també va proposar donar la major part de l'Alta Silèsia, la província de Posen i Galítsia occidental a aquesta Polònia autònoma i va suggerir la celebració d'un plebiscit a Masúria[24] (com de fet va passar finalment el 1920 amb el plebiscit de Masúria) mentre permetia a Alemanya mantenir tota Prússia Occidental, incloses les parts poloneses que més tard es coneixerien com el corredor polonès (mentre, per descomptat, fent de Danzig una ciutat lliure que la Polònia autònoma podria utilitzar). [25][26] Pel que fa a Àustria-Hongria, Toynbee va proposar que Àustria cedís Galítsia a Rússia i una Polònia russa autònoma ampliada, renunciés a Transsilvània i Bucovina[27] a Romania, cedís Trentino (però no Trieste o Tirol del Sud) a Itàlia, i renunciés a Bòsnia, Croàcia, i Eslovènia perquè s'hi puguin formar nous estats independents. [26] Toynbee també va advocar per permetre a Àustria mantenir terres txeques a causa de la ubicació estratègica de les seves crestes de les muntanyes dels Sudets i permetre a Hongria mantenir Eslovàquia. [26] Toynbee també va advocar per dividir Bessaràbia entre Rússia i Romania, amb Rússia mantenint el Budjak mentre que Romania adquiriria la resta de Bessaràbia. Toynbee va argumentar que una adquisició romanesa del Budjak seria inútil a causa de la seva població no romanesa i perquè proporcionava poc valor per a Romania; no obstant això, Toynbee sí que va donar suport a l'ús romanès del port rus d'Odessa, que veuria duplicat el seu tràfic comercial en aquest escenari. [28]

Pel que fa a Ucraïna (també coneguda com a Petita Rússia), Toynbee va rebutjar tant l'autogovern[29] com una solució federal per a Ucraïna. [30] L'objecció de Toynbee a la solució federal derivava del seu temor que una Rússia federada estigués massa dividida per tenir un centre de gravetat unificador i, per tant, estigués en risc de fragmentació i ruptura, tal com els Estats Units d'Amèrica van fer anteriorment durant un temps durant la seva pròpia guerra civil. [30] En lloc de l'autonomia, Toynbee va proposar fer que la llengua ucraïnesa fos cooficial a les parts de la Gran Rússia de l'Imperi Rus perquè els ucraïnesos (o petits russos) poguessin convertir-se en membres del cos polític rus com a parells dels grans russos en lloc de com a inferiors dels grans russos. [31] Toynbee també va argumentar que si la llengua ucraïnesa no podrà ser competitiva amb el rus, fins i tot si la llengua ucraïnesa rebrà l'estatus oficial a Rússia, això demostraria d'una vegada per totes la vitalitat superior de la llengua russa (que, segons Toynbee, s'utilitzava per escriure gran literatura, mentre que la llengua ucraïnesa només s'utilitzava per escriure balades camperoles). [32]

Pel que fa a la futura expansió russa, Toynbee va donar suport a la idea que Rússia conquerís Mongòlia Exterior i la conca del Tarim, argumentant que Rússia podria millorar i revitalitzar aquests territoris tal com van fer els Estats Units d'Amèrica per als territoris de la cessió mexicana (específicament Nou Mèxic i l'Alta Califòrnia) quan va conquerir aquests territoris a Mèxic en la guerra mexicano-estatunidenca el 1847 (una conquesta que Toynbee va assenyalar que va ser àmpliament criticada en aquell moment, però que finalment es va veure com un moviment correcte per part dels Estats Units). [33] Toynbee també va donar suport a la idea que Rússia s'annexionés tant el Pont com els vilayets armenis de l'Imperi Otomà[34] mentre rebutjava la idea d'una partició russo-britànica de Pèrsia per ser poc pràctica a

causa de ser incapaç de satisfer els interessos de Gran Bretanya o Rússia a Pèrsia, amb Toynbee creient així que una partició de Pèrsia només resultaria inevitablement en una guerra entre Gran Bretanya i Rússia. [35] En canvi, Toynbee defensa (si cal, amb ajuda exterior) la creació d'un govern central fort, independent i a Pèrsia que seria capaç tant de protegir els seus propis interessos com de protegir els interessos tant britànics com de Rússia, alhora que evitaria que aquestes dues potències tinguessin designis imperialistes i depredadors a Pèrsia. [35] A més, en cas de problemes i disturbis renovats a l'Afganistan (que Toynbee veia només com una qüestió de temps), Toynbee va advocar per la partició de l'Afganistan entre Rússia i l'Índia britànica aproximadament al llarg del camí de l'Hindu Kush. [36][37] Una partició de l'Afganistan en aquestes línies donaria lloc al Turquestan afganès unificat amb els pobles predominantment turcs de l'Àsia Central russa, així com amb els paixtus afganesos reunificats amb els paixtus pakistanesos dins de l'Índia britànica. [37] Toynbee veia l'Hindu Kush com una frontera ideal i impenetrable entre Rússia i l'Índia britànica que seria impossible per a qualsevol dels dos bàndols creuar i que, per tant, seria excel·lent per proporcionar seguretat (i protecció contra l'agressió de l'altre bàndol) per a ambdues parts. [38]

Influència acadèmica i cultural
Abreujament de Somervell de l'obra magna de Toynbee A Study of HistoryToynbee a la portada de la revista Time, 17 de març de 1947

Michael Lang diu que durant gran part del segle XX,

Toynbee va ser potser l'erudit viu més llegit, traduït i discutit del món. La seva producció va ser enorme, centenars de llibres, pamflets i articles. D'aquestes, les partitures van ser traduïdes a trenta idiomes diferents.... la reacció crítica a Toynbee constitueix una veritable història intel·lectual de mitjan segle: trobem una llarga llista dels historiadors més importants del període, Beard, Braudel, Collingwood, etc. [39]

En la seva obra més coneguda, A Study of History, publicada entre 1934 i 1961, Toynbee

... Va examinar l'ascens i la caiguda de 26 civilitzacions al llarg de la història de la humanitat i va concloure que van augmentar responent amb èxit als desafiaments sota el lideratge de minories creatives compostes per líders d'elit. [40]

L'estudi de la història va ser un fenomen comercial i acadèmic alhora. Només als Estats Units, el 1955 s'havien venut més de set mil sèries de l'edició de deu volums. La majoria de la gent, inclosos els estudiosos, es va basar en l'abreujament molt clar d'un volum dels primers sis volums de David Churchill Somervell, que van aparèixer el 1947; l'abreujament va vendre més de 300.000 còpies als EUA. La premsa va imprimir innombrables discussions sobre l'obra de Toynbee, sense oblidar que hi havia innombrables conferències i seminaris. El mateix Toynbee hi participava sovint. Va aparèixer a la portada de la revista Time el 1947, amb un article que descrivia el seu treball com "l'obra més provocadora de teoria històrica escrita a Anglaterra des del capital de Karl Marx",[41] i va ser comentarista habitual a la BBC (examinant la història i les raons de l'hostilitat actual entre Orient i Occident, i considerant com els no occidentals veuen el món occidental). [42][43]

Els historiadors canadencs van ser especialment receptius al treball de Toynbee a finals de la dècada de 1940. L'historiador econòmic canadenc Harold Adams Innis (1894-1952) en va ser un exemple notable. Després de Toynbee i altres (Spengler, Kroeber, Sorokin, Cochrane), Innis va examinar el floriment de les civilitzacions en termes d'administració d'imperis i mitjans de comunicació. [44]

La teoria general de Toynbee va ser adoptada per alguns estudiosos, per exemple, Ernst Robert Curtius, com una mena de paradigma en el període de postguerra. Curtius va escriure el següent en les primeres pàgines de la literatura europea i l'edat mitjana llatina (traducció anglesa de 1953), seguint de prop Toynbee, mentre prepara les bases per al seu vast estudi de la literatura llatina medieval. Curtius va escriure: "Com sorgeixen, creixen i decauen les cultures, i les entitats històriques que són els seus mitjans de comunicació? Només una morfologia comparada amb procediments exactes pot aspirar a respondre aquestes preguntes. Va ser Arnold J. Toynbee qui va emprendre la tasca". [45]

Després de 1960, les idees de Toynbee es van esvair tant en l'àmbit acadèmic com en els mitjans de comunicació, fins al punt de ser rarament citades avui dia. [46][47] En general, els historiadors van assenyalar la seva preferència pels mites, les al·legories i la religió per sobre de les dades fàctiques. Els seus crítics van argumentar que les seves conclusions són més les d'un moralista cristià que les d'un historiador. [48] En el seu article de 2011 per al Journal of

History titulat "Globalization and Global History in Toynbee", l'historiador Michael Lang va escriure:

Per a molts historiadors mundials d'avui, Arnold J. Toynbee és considerat com un oncle vergonyós en una festa a casa. Rep una introducció necessària en virtut del seu lloc a l'arbre genealògic, però es passa ràpidament per altres amics i familiars. [49]
No obstant això, la seva obra va continuar sent referenciada per alguns historiadors clàssics, ja que "la seva formació i el seu toc més segur es troba en el món de l'antiguitat clàssica". [50] Les seves arrels en la literatura clàssica també es manifesten per similituds entre el seu enfocament i el d'historiadors clàssics com Heròdot i Tucídides. [51] La història comparada, per la qual sovint es categoritza el seu enfocament, ha estat en l'oblit. [52]

Influència política en política exterior

Mentre s'escrivia l'estudi, Toynbee va produir nombrosos treballs més petits i va exercir com a director d'investigació estrangera del Royal Institute of International Affairs (1939–43) i director del departament d'investigació del Foreign Office (1943–46); també va mantenir el seu càrrec a la London School of Economics fins a la seva jubilació el 1956. [40]

Toynbee va treballar per al Departament d'Intel·ligència Política del Foreign Office britànic durant la Primera Guerra Mundial i va servir com a delegat a la Conferència de Pau de París el 1919. Va ser director d'estudis a Chatham House, Balliol College, Universitat d'Oxford, 1924–43. Chatham House va dur a terme investigacions per al Foreign Office britànic i va ser un recurs intel·lectual important durant la Segona Guerra Mundial quan va ser transferit a Londres. Amb la seva assistent de recerca, Veronica M. Boulter, Toynbee va ser coeditor del Survey of International Affairs anual del RIIA, que es va convertir en la "bíblia" per als especialistes internacionals a Gran Bretanya. [53][54]

Trobada amb Adolf Hitler
Durant una visita a Berlín el 1936 per dirigir-se a la Societat de Dret Nazi, Toynbee va ser convidat a una entrevista privada amb Adolf Hitler a petició de Hitler. [55] Durant l'entrevista, que es va dur a terme un dia abans que Toynbee pronunciés la seva conferència, Hitler va emfatitzar el seu limitat objectiu expansionista de construir una nació alemanya més gran i el seu desig d'entesa britànica i cooperació amb l'Alemanya nazi. Hitler també va suggerir que Alemanya podria ser un aliat de Gran Bretanya a la regió d'Àsia-Pacífic si es restaurava l'imperi colonial alemany del Pacífic. [56] Toynbee creia que Hitler era sincer i va donar suport al missatge de Hitler en un memoràndum confidencial per al primer ministre britànic i el secretari d'afers exteriors. [57]

Toynbee va presentar la seva conferència en anglès, però els oficials nazis en van circular còpies en alemany, i va ser rebuda calorosament pel seu públic berlinès, que va apreciar el seu to conciliador. [56] Tracy Philipps, una "diplomàtica" britànica estacionada a Berlín en aquell moment, més tard va informar Toynbee que "era un tema de discussió ansiós a tot arreu". [56] De tornada a casa, alguns dels col·legues de Toynbee estaven consternats pels seus intents de gestionar les relacions anglo-alemanyes. [56]

Rússia
Toynbee estava preocupat per la Revolució Russa, ja que veia Rússia com una societat no occidental i la revolució com una amenaça per a la societat occidental. [58] No obstant això, el 1952, va argumentar que la Unió Soviètica havia estat víctima de l'agressió occidental. Va retratar la Guerra Freda com una competició religiosa que enfrontava una heretgia materialista marxista amb l'herència espiritual cristiana d'Occident, que ja havia estat rebutjada insensatament per un Occident secularitzat. Es va produir un acalorat debat, i un editorial de The Times va atacar ràpidament Toynbee per tractar el comunisme com una "força espiritual". [59]

Grècia i Orient Mitjà
Toynbee va ser un dels principals analistes dels desenvolupaments a l'Orient Mitjà. El seu suport a Grècia i l'hostilitat als turcs durant la Primera Guerra Mundial li havien valgut un nomenament per a la Càtedra Koraes d'Història Grega Moderna i Bizantina al King's College de la Universitat de Londres. [12] No obstant això, després de la guerra va canviar a una posició pro-turca, acusant el govern militar de Grècia en territori turc ocupat d'atrocitats i massacres. Això li va valer l'enemistat dels grecs rics que havien dotat la càtedra, i el 1924 es va veure obligat a renunciar al càrrec.

La seva postura durant la Primera Guerra Mundial reflectia menys simpatia per la causa àrab i tenia una perspectiva pro-sionista. Toynbee va investigar el sionisme el 1915 al Departament d'Informació del Foreign Office, i el 1917 va publicar un memoràndum amb el seu col·lega Lewis Namier que donava suport als drets polítics jueus exclusius a Palestina. [60] Va expressar el seu suport a la immigració jueva a Palestina, que creia que havia "començat a recuperar la seva antiga prosperitat" com a resultat. [61] El 1922, però, va ser influenciat per la delegació àrab palestina que visitava Londres, i va començar a adoptar els seus punts de vista. [60] Els seus escrits posteriors revelen la seva visió canviant sobre el

tema, i a finals de la dècada de 1940 s'havia allunyat de la causa sionista i cap al camp àrab; Toynbee va arribar a ser conegut, segons la seva pròpia admissió, com "el portaveu occidental de la causa àrab". [60]

Les opinions expressades per Toynbee en la dècada de 1950 van continuar oposant-se a la formació d'un estat jueu, en part per la seva preocupació que augmentaria el risc d'una confrontació nuclear. No obstant això, com a resultat del debat de Toynbee al gener de 1961 amb Yaakov Herzog, l'ambaixador israelià al Canadà, Toynbee va suavitzar el seu punt de vista i va demanar a Israel que complís la seva "missió especial de fer contribucions als esforços mundials per prevenir l'esclat de la guerra nuclear". [60][62] En el seu article "Jewish Rights in Palestine",[63] va desafiar les opinions de l'editor de la Jewish Quarterly Review, l'historiador i erudit talmúdic Solomon Zeitlin, que va publicar el seu retret "Jewish Rights in Eretz Israel (Palestine)"[64] en el mateix número. [65] Toynbee va mantenir, entre altres afirmacions, que el poble jueu no té reclamacions històriques ni legals sobre Palestina, afirmant que "els drets humans de la població àrab a les seves llars i propietats anul·len tots els altres drets en casos en què les reclamacions entren en conflicte". [66] Toynbee finalment va admetre que els jueus, "sent els únics representants supervivents de qualsevol dels habitants preàrabs de Palestina, tenen una reclamació addicional d'una llar nacional a Palestina", però que aquesta reclamació és vàlida "només en la mesura que es pugui implementar sense lesionar els drets i els interessos legítims de la població àrab nativa de Palestina". [66]

Visions negatives dels jueus i el judaisme: L'"heretgia Toynbee" i el jueu com a "fòssil"
Els punts de vista de Toynbee sobre la política de l'Orient Mitjà sovint han estat relacionats amb el seu menyspreu general dels jueus i el judaisme. [67][68][69] En un famós discurs titulat "l'heretgia de Toynbee", Abba Eban, acadèmic abans de convertir-se en diplomàtic, analitza el paper uniformement negatiu i les associacions que Toynbee va assignar al judaisme i als jueus en la seva història de la civilització mundial, i el grau en què això es basava en la creença en la superioritat del cristianisme. [67] Eban assenyala com Toynbee utilitza el terme "judaic" per descriure episodis d'"extrema brutalitat", fins i tot on els mateixos jueus no estaven involucrats, com en la persecució gòtica dels cristians. [67] Més generalment, al llarg dels primers vuit volums de la seva sèrie de civilització, Toynbee sovint es refereix al poble jueu com un "romanent fòssil", el que implica que el judaisme es definia pel seu "fanatisme", el seu "provincianisme" i la seva "exclusivitat", el valor derivava únicament del seu paper com a planter per a la civilització superior i el codi moral del cristianisme. [67]

Com assenyala Eban, la lectura de Toynbee dels jueus i el judaisme a través d'una lent cristiana acoloreix la seva visió del sionisme i l'estat d'Israel. [67] En caracteritzar el judaisme com un sistema de creences moralment primitiu basat en la idea dels jueus com una "raça mestra", i després afirmar que la reclamació dels jueus a Israel es basa en aquesta premissa, Toynbee figura el sionisme com a "afí al nazisme". [67] D'altra banda, Toynbee argumenta que, en no acceptar el seu destí com a comunitat de la diàspora i tractar en canvi de reemplaçar la "tradicional esperança jueva d'una eventual restauració d'Israel a Palestina per iniciativa de Déu a través de l'agència d'un Messies inspirat divinament", els jueus sionistes tenen la mateixa relació "impia" amb la seva religió que els comunistes fan amb el cristianisme. [67] Havent equiparat així el sionisme amb el nazisme i el comunisme, Toynbee afirma:[67]

El Dia del Judici, el crim més greu segons el relat dels nacionalsocialistes alemanys podria ser, no és que haguessin exterminat la majoria dels jueus occidentals, sinó que havien causat l'ensopegada del romanent supervivent de jueus.

Referències
Notes

^ Hall, Ian (2006). El pensament internacional de Martin Wight. Nova York: Palgrave Macmillan. p. 188. DOI:10.1057/9781403983527. ISBN 978-1-4039-8352-7.
^ Encyclopædia Britannica, 15a ed., vol. 9, p. 148.
^ Joll, Jaume (1985). "Dos profetes del segle XX: Spengler i Toynbee". Revisió d'Estudis Internacionals. 11 (2): 91–104. DOI:10.1017/S026021050011424X. ISSN 0260-2105. JSTOR 20097037. S2CID 145705005.
^ "The Evolution of Civilizations - An Introduction to Historical Analysis (1979)" – via Internet Archive.
^ Wilkinson, David (tardor de 1987). "Civilització central". Revisió de civilitzacions comparades. Vol. 17. pàgines 31-59.
^ Scott, J. Creagh (2017). Govern ocult. Londres: The A.K. Chesterton Trust. p. 33. ISBN 978-1-912258-00-0. [Consulta: 25 maig 2021].
^ Jump up to:un b McNeill, William H. (1989). Arnold J. Toynbee: Una vida. Nova York: Oxford University Press. p. 124. ISBN 9780195058635.
^ Brewin, Cristòfol; Toynbee, Arnold (1992). "Recerca en un context global: una discussió sobre el llegat de Toynbee". Revisió d'Estudis Internacionals. 18 (2): 115–130. DOI:10.1017/S0260210500118819. ISSN 0260-2105. JSTOR

20097289. S2CID 145529789.
^ Jump up to:un b c d e f g h i j William H. McNeill (1978). ? «Arnold Joseph Toynbee, 1889-1975» (PDF). Actes de l'Acadèmia Britànica. L'Acadèmia Britànica. 63: 441-469. [Consulta: 6 novembre 2023].
^ Orry, Louise (1997). Arnold Toynbee, Vides breus. Oxford: Oxford University Press. p. 537. ISBN 978-0198600879.
^ Jump up to:un b c d "Toynbee, Arnold Joseph". Qui era qui. Oxford University Press. 1 de desembre de 2007. DOI:10.1093/ww/9780199540884.013.U160398. ISBN 978-0-19-954089-1. [Consulta: 14 octubre 2018].
^ Jump up to:un b ? «King's College London - Clàssics al King's». Arxivat de l'original el 18 juny 2017. [Consulta: 3 gener 2017].
^ Clogg, Richard (1985). "Política i Acadèmia: Arnold Toynbee i la Càtedra Koraes". Estudis de l'Orient Mitjà. 21 (4): V–115. JSTOR 4283087.
^ Toynbee, Arnold J. (1922). La qüestió occidental a Grècia i Turquia: un estudi en el contacte de civilitzacions (PDF). Londres: Constable and Company Ltd.
^ ? «Arnold Joseph Toynbee». Acadèmia Americana de les Arts i les Ciències. [Consulta: 25 abril 2023].
^ Camera Graeca: fotografies, narratives, materialitats. Routledge. 9 de març de 2016. ISBN 978-1-317-17005-1.
^ Jump up to:un b c d e Toynbee, Arnold (1916). La nova Europa: alguns assajos en reconstrucció.
^ "Monografia sobre plebiscits: amb una col·lecció de documants oficials". Oxford University Press. 1920.
^ Guia de relacions internacionals i diplomàcia. A&C Negre. Desembre 2002. ISBN 978-1-62356-603-6.
^ "La nacionalitat i la guerra". J.M. Dent i fills. 1915.
^ "La nacionalitat i la guerra". J.M. Dent i fills. 1915.
^ "La nacionalitat i la guerra". J.M. Dent i fills. 1915.
^ "La nacionalitat i la guerra". J.M. Dent i fills. 1915.
^ "La nacionalitat i la guerra". J.M. Dent i fills. 1915.
^ "La nacionalitat i la guerra". J.M. Dent i fills. 1915.
^ Jump up to:un b c La Nova República. Editorial República. 1917.
^ "La nacionalitat i la guerra". J.M. Dent i fills. 1915.
^ "La nacionalitat i la guerra". J.M. Dent i fills. 1915.
^ "La nacionalitat i la guerra". J.M. Dent i fills. 1915.
^ Jump up to:un b "La nacionalitat i la guerra". J.M. Dent i fills. 1915.
^ "La nacionalitat i la guerra". J.M. Dent i fills. 1915.
^ "La nacionalitat i la guerra". J.M. Dent i fills. 1915.
^ "La nacionalitat i la guerra". J.M. Dent i fills. 1915.
^ "La nacionalitat i la guerra". J.M. Dent i fills. 1915.
^ Jump up to:un b "La nacionalitat i la guerra". J.M. Dent i fills. 1915.
^ "La nacionalitat i la guerra". J.M. Dent i fills. 1915.
^ Jump up to:un b "La nacionalitat i la guerra". J.M. Dent i fills. 1915.
^ "La nacionalitat i la guerra". J.M. Dent i fills. 1915.
^ Lang, Michael (desembre 2011). "Globalització i història global a Toynbee". Revista d'Història del Món. 22 (4): 747–783. DOI:10.1353/jwh.2011.0118. S2CID 142992220.(cal subscripció)
^ Jump up to:un b ? «Arnold Toynbee». Encyclopædia Britannica Edició acadèmica en línia. Encyclopædia Britannica, Inc. 6 d'abril de 2014. [Consulta: 6 abril 2014].(cal subscripció)
^ Kennan, George F. (1 de juny de 1989). "La història d'Arnold Toynbee". La New York Review of Books. [Consulta: 23 juliol 2014].
^ Montagu, M. F. Ashley, ed. (1956). Toynbee i la història: assajos crítics i ressenyes. Boston: Porter Sargent. p. vii.
^ "La psicologia de les trobades-Arnold Toynbee: El món i Occident: 1952". BBC Ràdio 4. Les conferències Reith. 14 de desembre de 1952. [Consulta: 8 abril 2014].
^ Massolin, Felip Alfons (2001). Intel·lectuals canadencs, la tradició tory i el repte de la modernitat, 1939-1970. Universitat de Toronto Press. p. 162. ISBN 978-0802035097.
^ Curtius, Ernst Robert (1953). Literatura europea i edat mitjana llatina. Premsa de la Universitat de Princeton. ISBN 978-0691018997.
^ McIntire, C. T.; Perry, Marvin, eds. (1989). Toynbee: Revaloracions. Universitat de Toronto Press. ISBN 978-0802057853.
^ Perry, Marvin (1996). Arnold Toynbee i la tradició occidental. Estudis Universitaris Americans—5—Filosofia. Vol. 169. Nova York: Peter Lang. ISBN 978-0820426716.
^ ? «Arnold Toynbee (historiador britànic)». Enciclopèdia Britànica. 10 d'abril de 2019. [Consulta: 3 maig 2019].
^ LANG, MIQUEL. "Globalització i història global a Toynbee". Journal of World History, vol. 22, núm. 4, 2011, pp. 747–783. JSTOR, www.jstor.org/stable/41508017.
^ Gruen, Erich S., ed. (1970). "Roma a la vora de l'expansió". L'imperialisme a la República Romana. Estudis Europeus de Problemes. Holt, Rinehart i Winston. Introducció, pàgina 10. ISBN 978-0-030-77620-5.
^ "És possible una història de la humanitat?". Podcasts d'història de la Universitat d'Oxford. [Consulta: 1r juliol 2014].
^ Cohen, Deborah (tardor de 2001). "Història comparada: compte amb el comprador" (PDF). Butlletí GHI. 29: 23-33.

Arxivat de l'original el 28 març 2013. [Consulta: 8 abril 2014].
^ McNeill, William H. (1989). Arnold J. Toynbee: Una vida. Nova York: Oxford University Press. ISBN 9780195058635.
^ Brewin, Christopher (1995). "Arnold Toynbee, Chatham House, i la investigació en un context global". En llarg, David; Wilson, Pere (eds.). Pensadors de la crisi dels vint anys: es reavalua l'idealisme d'entreguerres. Oxford University Press. pàgines 277-302. ISBN 9780198278559. [Consulta: 11 abril 2014].
^ Brody, J. Kenneth (1 d'octubre de 1999). La guerra evitable—Volum 2: Pierre Laval i la política de la realitat, 1935-1936. Editors de transaccions. ISBN 978-0765806222.
^ Jump up to:un b c d Pemberton, Jo-Anne (2020). La història de les relacions internacionals, tercera part: idealistes a sang freda. Natura Springer. p. 34.
^ McNeill, William H. (1989). Arnold J. Toynbee: Una vida. Nova York: Oxford University Press. Capítol 8. ISBN 9780195058635.
^ Paquette, Gabriel B. (juny 2000). "L'impacte de les revolucions russes de 1917 en el pensament històric d'Arnold J. Toynbee, 1917–34". Rússia revolucionària. 13 (1): 55–80. DOI:10.1080/09546540008575717. S2CID 144711181.
^ McNeill, William H. (1989). Arnold J. Toynbee: Una vida. Nova York: Oxford University Press. pàgines 223-4. ISBN 9780195058635.
^ Jump up to:un b c d Friedman, Isaïes (primavera de 1999). ? «Arnold Toynbee: pro-àrab o pro-sionista?». Estudis d'Israel. 4 (1): 73–95. DOI:10.1353/IS.1999.0019. [Consulta: 11 abril 2014].(cal subscripció)
^ Arnold Joseph Toynbee (2017). Turquia: passat i futur. Bona premsa. Sota aquesta nova ramaderia jueva, Palestina ha començat a recuperar la seva antiga prosperitat.
^ "Així és com vam arruïnar la teoria de Toynbee". Haaretz. 24 de gener de 2007. [Consulta: 19 desembre 2014].
^ Toynbee, Arnold J (1961). "Els drets jueus a Palestina". La revista trimestral jueva. 52 (1): 1–11. DOI:10.2307/1453271. JSTOR 1453271.
^ Zeitlin, Salomó (1961). "Els drets jueus a Eretz Israel (Palestina)". La revista trimestral jueva. 52 (1): 12–34. DOI:10.2307/1453272. JSTOR 1453272.
^ Toynbee, Arnold J. (1961). "Els drets jueus a Palestina". La revista trimestral jueva. 52 (1): 1–11. DOI:10.2307/1453271. JSTOR 1453271 - a través de JSTOR.
^ Jump up to:un b "El professor Toynbee reprès per l'erudit nord-americà per un nou atac contra els jueus". Agència Telegràfica Jueva. 1 de desembre de 1961. [Consulta: 14 abril 2022].
^ Jump up to:un B C D E F G H Eban, Abbà; Aridan, Natan (2006). "L'heretgia de Toynbee". Estudis d'Israel. 11 (1): 91–107. DOI:10.2979/ISR.2006.11.1.91. ISSN 1084-9513. JSTOR 30245781. S2CID 144405178.
^ Friedman, Isaïes (1999). ? «Arnold Toynbee: pro-àrab o pro-sionista?». Estudis d'Israel. 4 (1): 73–95. DOI:10.2979/ISR.1999.4.1.73. ISSN 1084-9513. JSTOR 30245728. S2CID 144149113.
^ Kedourie, Elie (2004). La versió de Chatham House i altres estudis de l'Orient Mitjà. David Pryce-Jones, ???. ?????. Chicago: Ivan R. Dee. ISBN 1-56663-561-6. OCLC 53356640.
^ S'inaugura a Hiroshima l'exposició "Tria la vida: Arnold Toynbee i Daisaku Ikeda". Soka Gakkai Internacional. 23 de juliol de 2005. Arxivat de l'original el 21 setembre 2013. [Consulta: 13 abril 2014].
^ Ikeda, Daisaku (2004). La revolució humana. Santa Mònica: World Tribune Press. Prefaci. ISBN 978-0915678778.
^ Louis Turner (23 de setembre de 2010). "Arnold Toynbee i el Japó: d'historiador a guru". En Hugh Cortazzi (ed.). Gran Bretanya i Japó: retrats biogràfics, vol. VII. Global Oriental. p. 292. ISBN 978-90-04-21803-1. Toynbee "va ser ben pagat per sis dies d'entrevistes prolongades [...]. El diàleg Toynbee-Ikeda va ser l'últim llibre de la prolífica carrera de Toynbee, la qual cosa va significar que la seva carrera acabés amb una nota controvertida. D'alguna manera, aquest diàleg va jugar a les mans dels crítics de Toynbee, a qui no els agradava la seva obsessió pels diners. De la mateixa manera que la seva reputació s'havia ressentit als Estats Units per la seva obsessió per acceptar lucratius compromisos de conferències sense preocupar-se gaire per la qualitat de les institucions a les quals s'adreçava, també es pot argumentar que va acceptar el diàleg amb la controvertida Ikeda principalment pels diners. [...] El controvertit intent d'Ikeda/Soka Gakkai d'utilitzar el nom i la reputació de Toynbee s'ha de veure en un context més ampli.
^ Toynbee, Polly (19 de maig de 1984). "El valor d'una figura d'avi". Manchester Guardian.
^ "Trentè aniversari del diàleg Toynbee-Ikeda". SGI Trimestral. Gener 2003. Arxivat de l'original el 14 abril 2014. [Consulta: 13 abril 2014].
^ Arnold J. Toynbee (1947). Estudi de la història: abreujament dels volums I a VI. Oxford University Press. p. 273. ISBN 9780199826698.
^ Graeme Snooks (2002). Les lleis de la història. Taylor i Francis. p. 91. ISBN 9780203452448.
^ Arnold J. Toynbee (1987). Un estudi de la història: Volum I: Abreujament de. Oxford, U.P., p. 570. ISBN 9780195050806.
^ "La Fundació Premi Toynbee". Fundació Toynbee. [Consulta: 14 abril 2014].
^ "Conferència del Premi Toynbee 2017: "Arnold Toynbee i els problemes d'avui" (Jürgen Osterhammel) | Fundació Premi Toynbee". toynbeeprize.org. [Consulta: 25 gener 2017].

Bibliografia

William H. McNeill (1989). Arnold J. Toynbee: Una vida. Oxford: Oxford University Press. ISBN 978-0-19-506335-6. en línia des d'ACLS E-Books (cal subscripció)